

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 696/2013-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. novembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť P. S., V. S., t. č. v Ústave na výkon väzby N., zastúpeného advokátom JUDr. E. Z., Advokátska kancelária, B. B., vo veci namietaného porušenia základného práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti pozbavenia slobody a spravodlivé súdne konanie podľa čl. 5 ods. 4 a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 4 Tos 56/2013-462 z 26. apríla 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. S. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. júna 2013 doručená sťažnosť P. S. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. E. Z., ktorou namieta porušenie základného práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva

na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti pozbavenia slobody a spravodlivé súdne konanie podľa čl. 5 ods. 4 a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 Tos 56/2013-462 z 26. apríla 2013.

2. Uznesením Okresného súdu Levice (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 Tp 4/2012 z 2. marca 2012 bol sťažovateľ vzatý do väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku a väzba mu začala plynúť 28. februára 2012 o 21 h. Uznesením okresného súdu sp. zn. 33 Tp 67/2012 zo 14. septembra 2012 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Tpo 43/2012 z 26. septembra 2012 bola sťažovateľovi väzba predĺžená do 28. decembra 2012. Uznesením sp. zn. 1 T 90/2012 z 29. novembra 2012 ponechal okresný súd sťažovateľa naďalej vo väzbe z dôvodov trvania väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku. Dňa 21. marca 2013 podal (a následne 5. apríla 2013 doplnil) sťažovateľ okresnému súdu žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, ktorú okresný súd uznesením č. k. 1 T 90/2012-408 z 9. apríla 2013 zamietol a neprijal záruku dôveryhodnej osoby a písomný sľub obžalovaného z 9. apríla 2013. Proti tomuto uzneseniu podal 12. apríla 2013 sťažnosť sám sťažovateľ, ako aj jeho obhajca. O sťažnosti rozhodol krajský súd uznesením č. k. 4 Tos 56/2013-462 z 26. apríla 2013, ktorým napadnuté uznesenie okresného súdu zrušil a vo veci rozhodol sám tak, že žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu zamietol a na nahradenie dôvodov väzby uvedených v ustanovení § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku neprijal písomnú záruku ponúknutú dôveryhodnou osobou, neprijal písomný sľub obžalovaného a nenariadil nad obžalovaným dohľad probačného a mediačného úradníka.

3. Sťažovateľ tvrdí, že postupom a napadnutým rozhodnutím krajského súdu došlo k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 5 ústavy a čl. 48 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 6 a čl. 5 ods. 4 dohovoru (v petite sťažnosti, ktorým je ústavný súd viazaný, však uvádza porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 5 ods. 4 v spojení s čl. 6 dohovoru), žiada, aby ústavný súd napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil, vec mu vrátil na ďalšie konanie, prikázal sťažovateľa prepustiť na slobodu, uhradiť mu finančné zadosťučinenie a náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

5. Sťažovateľ namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 dohovoru rozhodnutím krajského súdu, ktorý v konaní o sťažnosti o prepustenie z väzby na slobodu toleroval nezákonný postup okresného súdu pri predkladaní sťažnosti na rozhodnutie.

Súdne preskúmanie zákonnosti pozbavenia osobnej slobody kladie nároky (okrem iného) na rýchlosť tohto preskúmania. Rovnako to platí aj v prípade osobitného typu

väzobného konania, predmetom ktorého je preskúmanie žiadosti o nahradenie väzby zárukou [záruka subjektu, písomný sľub, peňažná záruka (napr. III. ÚS 424/08)].

Rozhodovacia činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva jednoznačne vymedzila záver, že záruky čl. 6 dohovoru sa v „trestných“ veciach týkajú len konaní, v ktorých sa rozhoduje o „oprávnenosti“ obvinenia („bien-fondé“) a nevzťahujú sa na mnohé konania súvisiace s trestným stíhaním, ktorých predmetom nie je rozhodovanie o oprávnenosti obvinenia, t. j. rozhodovanie o vine a treste. Vychádzajúc z uvedeného režimu čl. 6 dohovoru nepodlieha (okrem iného) rozhodovanie o väzbe (Neumeister c. Rakúsko z 26. júna 1968 a Matznetter c. Rakúsko z 10. novembra 1969). Procesné garancie pri súdnej kontrole väzby poskytuje čl. 5 ods. 4 dohovoru.

Obdobne na to poukazuje judikatúra ústavného súdu, podľa ktorej konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení samotnom (konaniami vo veci samej týkajúcimi sa viny obvinenej osoby) a ani konaniami o právach alebo záväzkoch občianskoprávneho charakteru, na ktoré sa vzťahuje čl. 6 ods. 1 dohovoru. V rámci konania o väzbe preto nemôže dôjsť k porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže túto oblasť ochrany práv upravuje vo svojich ustanoveniach čl. 5 dohovoru (napr. I. ÚS 200/06, III. ÚS 277/07). Ustanovenie čl. 6 dohovoru pritom predstavuje z hľadiska jeho pôsobnosti, výkladu a aplikácie jeden celok. Procesnoprávne garancie vyplývajúce z čl. 6 ods. 2 a 3 dohovoru sa preto tiež týkajú tej časti trestného konania, ktorej predmetom je rozhodovanie o samotnom trestnom obvinení (resp. o obžalobe) osoby, a nie sú priamo aplikovateľné na konanie týkajúce sa väzby.

Aj pokiaľ ide o vzťah ustanovenia čl. 48 ods. 2 ústavy upravujúceho základné právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov a ustanovení čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy týkajúcich sa špecificky základného práva na osobnú slobodu, ústavný súd konštatoval, že čl. 17 ústavy zahŕňa základné hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Táto súdna ochrana zahŕňa základné procesné garancie spravodlivého súdneho konania s prihliadnutím na povahu a účel konania o väzbe vrátane práva na urýchlené

konanie (čo platí aj vo vzťahu k uvedenému čl. 5 ods. 4 dohovoru), a preto sú na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe aplikovateľné špeciálne ustanovenia čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenie čl. 48 ods. 2 ústavy (analogicky napr. III. ÚS 68/08, III. ÚS 383/09).

6. Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu právo na osobnú slobodu je garantované čl. 17 ods. 5 ústavy a je v ňom obsiahnuté aj právo obvineného iniciovať konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho väzby a nariadil prepustenie obvineného, ak je väzba nezákonná, ako aj jeho právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie sa môže v zákonom určených prípadoch podmieniť zárukou. Obsah označeného ustanovenia ústavy korešponduje právam vyplývajúcim z čl. 5 ods. 4 dohovoru (napr. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05, III. ÚS 424/08).

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vyplýva, že väzba má mať striktne obmedzené trvanie, a preto má byť zaručená možnosť jej kontroly v krátkych intervaloch. V texte čl. 5 ods. 4 dohovoru použitý anglický výraz „speedily“ a francúzsky výraz „a bref délai“ (v slovenskom preklade „urýchlene“) jasne indikuje, čo musí byť v danom prípade hlavným predmetom záujmu. Aké časové obdobia budú akceptovateľné a aké nie, bude zrejme závisieť od konkrétnych okolností (Bezichieri z roku 1989, A – 164, §21, Neumester z roku 1968, A-8, § 24 a Sancher – Reisse z roku 1986, A 107, § 55).

Článok 5 ods. 4 dohovoru tým, že osobám pozbaveným slobody zaručuje právo iniciovať konanie, v ktorom môžu spochybníť zákonnosť pozbavenia slobody, dáva týmto osobám právo aj na to, aby po začatí takéhoto konania bolo súdom urýchlene rozhodnuté o zákonnosti pozbavenia slobody a nariadené jeho ukončenie, ak sa ukáže ako nezákonné (Rehbock c. Slovinsko, rozhodnutie z 28. novembra 2000, Vodeničarov c. Slovenská republika, rozsudok z 21. decembra 2000, § 33-§36).

Ústavný súd už v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou (v rámci ktorej sa zaoberal požiadavkou urýchllosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby aj z hľadiska čl. 5 ods. 4 dohovoru) uviedol, že jednotlivé lehoty sa z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchllosti posudzujú podľa všetkých okolností prípadu. V zásade však požiadavke neodkladnosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby v zmysle čl. 17 ods. 5 ústavy, resp. čl. 5 ods. 4 dohovoru nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla nemôže zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca týždne (III. ÚS 255/03, IV. ÚS 190/07 a iné).

Podstatnou požiadavkou čl. 5 ods. 4 dohovoru je aj to, aby súd rozhodol „urýchlene“. Prieskumné súdne konanie musí byť vedené v súlade s hmotnoprávnymi a procesnými vnútroštátnymi právnymi predpismi a tiež aj v súlade s účelom čl. 5, to znamená s ochranou jedinca proti svojvôli, osobitne aj s ohľadom na čas, ktorý uplynie do vyhlásenia rozhodnutia (rozsudok vo veci Koendjibiharie v. Holandsko z 25. októbra 1990, § 27).

7. Jedna zo základných zásad trestného konania zakotvená v ustanovení § 2 ods. 6 Trestného poriadku znie: Ak tento zákon neustanovuje inak, orgány činné v trestnom konaní a sudy konajú z úradnej povinnosti. Väzobné veci sú povinné vybavovať prednostne a urýchlene.

Podľa § 79 ods. 2 Trestného poriadku policajt, prokurátor, sudca pre prípravné konanie a súd sú povinní skúmať v každom období trestného stíhania, či dôvody väzby trvajú alebo či sa zmenili. Podľa odseku 3 tohto ustanovenia obvinený má právo

kedykoľvek žiadať o prepustenie na slobodu. Ak v prípravnom konaní prokurátor takej žiadosti nevyhovie, predloží ju bez meškania so svojím stanoviskom a s návrhom na rozhodnutie sudcovi pre prípravné konanie, o čom upovedomí obvineného a jeho obhajcu. O takej žiadosti sa musí bez meškania rozhodnúť. Ak sa žiadosť zamietla, môže ju obvinený, ak v nej neuvedie iné dôvody, opakovať až po uplynutí tridsiatich dní odo dňa, keď rozhodnutie o jeho predchádzajúcej žiadosti nadobudlo právoplatnosť.

S prihliadnutím na judikatúru ESĽP a doterajšiu judikatúru ústavného súdu možno konštatovať, že ústavne akceptovateľné v zmysle čl. 17 ods. 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru je držanie osoby vo väzbe z dôvodov a na čas ustanovený zákonom, ako aj také zaobchádzanie s ňou, ktoré zodpovedá zákonu, to znamená Trestnému poriadku.

8. Z ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh ústavný súd zistil, že žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu bola 20. marca 2013 podaná Krajskej prokuratúre v Nitre (ďalej len „krajská prokuratúra“). Krajská prokuratúra 26. marca 2013 postúpila žiadosť o prepustenie z väzby okresnému súdu. Dňa 5. apríla 2013 podal sťažovateľ žiadosť o prepustenie, ktorú označil ako „*doplnenie žiadosti o prepustenie na slobodu z ÚVV*“. Okresný súd o žiadostiach rozhodol uznesením č. k. 1 T 90/2012-408 z 9. apríla 2013 tak, že zamietol žiadosť podanú 21. marca 2013 a 5. apríla 2013 a neprijal záruku dôveryhodnej osoby a písomný sľub obžalovaného. Proti uzneseniu okresného súdu podal 12. apríla 2013 tak sťažovateľ, ako aj jeho obhajca sťažnosť. Medzitým sa 19. apríla 2013 uskutočnilo na okresnom súde hlavné pojednávanie vo veci a následne 23. apríla 2013 okresný súd predložil sťažnosť na rozhodnutie krajskému súdu. Krajský súd uznesením č. k. 4 Tos 56/2013-462 z 26. apríla 2013 napadnuté uznesenie okresného súdu zrušil podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku a vo veci rozhodol sám podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku tak, že žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu zamietol a na nahradenie dôvodov väzby uvedených v ustanovení § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku neprijal záruku ponúknutú dôveryhodnou osobou, neprijal písomný sľub obžalovaného a nenariadil dohľad probačného a mediačného úradníka nad obžalovaným. Uznesenie krajského súdu bolo sťažovateľovi doručené 29. apríla 2014.

9. Podľa zistení ústavného súdu konanie o žiadosti o prepustenie z väzby podanej pôvodne krajskej prokuratúre 21. marca 2013 trvalo na okresnom súde po jej doručení krajskou prokuratúrou od 26. marca 2013 do rozhodnutia 9. apríla 2013, t. j. 15 dní. Po podaní sťažností z 12. apríla 2013 sťažovateľom i obhajcom (doručené okresnému súdu 15. apríla 2013) uskutočnil okresný súd hlavné pojednávanie vo veci nariadené na 19. apríl 2013 a následne 23. apríla 2013 vec predložil na rozhodnutie krajskému súdu, ktorý o nej rozhodol 26. apríla 2013 a rozhodnutie doručil sťažovateľovi 29. apríla 2013. Konanie na krajskom súde tak trvalo 4 dni a spolu s doručením predstavuje 7 dní. Celková dĺžka konania o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu predstavuje v konaní na okresnom súde a krajskom súde v súhrne 35 dní.

Ústavný súd považoval uvedenú dĺžku konania za primeranú pre rozhodnutie o žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu a berúc do úvahy aj skutočnosť, že okresný súd v čase pred jej predložením krajskému súdu uskutočnil vo veci už vytýčené pojednávanie, dospel ústavný súd k záveru, že postupom súdov nedošlo k porušeniu základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru. Ústavný súd poukazuje aj na skutočnosť, že sťažovateľ v sťažnosti namietal postup a dĺžku konania okresného súdu a v petite za porušovateľa svojich práv označil krajský súd. Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

10. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namietal porušenie čl. 5 ods. 4 dohovoru aj z dôvodu nezákonnosti ďalšieho trvania väzby a nedostatočného a blanketného odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu.

Ústavný súd vo svojej judikatúre vyslovil, že účelom čl. 5 ods. 4 dohovoru je zabezpečiť zatknutým alebo inak slobody pozbaveným osobám právo na súdnu previerku zákonnosti opatrenia, ktorým boli pozbavené slobody (III. ÚS 276/03). Súd rozhodujúci na podnet dotknutej osoby o zákonnosti jej väzby sa musí zaoberať rozhodnými námietkami, ktoré vzniesla proti zákonnosti väzby (III. ÚS 7/00).

Požiadavka preskúmania hmotných podmienok („substantive requirement“) znamená povinnosť preskúmať okolnosti svedčiace pre a proti väzbe a rozhodnúť s poukazom na kritériá právne, či sú dané dôvody opodstatňujúce väzbu, ako aj prepustiť osobu na slobodu, pokiaľ také dôvody neexistujú (napr. rozsudok vo veci Schiesser v. Švajčiarsko zo 4. decembra 1979, séria A, č. 34, § 31).

11. Vo vzťahu k uvedenému ústavný súd zistil, že uznesením č. k. 1 T 90/2012-408 z 9. marca 2013 bol sťažovateľ aj po podaní obžaloby pre obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1 a 2 písm. b) a c) Trestného zákona ponechaný vo väzbe z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku.

Okresný súd vo svojom rozhodnutí poukázal na skutočnosť, že sťažovateľ v čase vzatia do väzby nemal stále bydlisko, vzťahy medzi ním a jeho rodičmi boli konfliktné, nebol v riadnom trvalom pracovnom pomere a nebol ani študentom denného, prípadne iného štúdia, čo znamená, že nie je viazaný zdržiavať sa na jednom mieste. Sestra obžalovaného J. S. vo svojom čestnom vyhlásení a pri výsluchu uviedla, že je ochotná v prípade prepustenia ubytovať svojho brata v mieste svojho prechodného bydliska. Podmienky, za ktorých si prenajíma časť bytu, však nepredstavujú záruku stáleho bydliska a v kombinácii s hroziacim nepodmienečným trestom odňatia slobody odôvodňujú obavu, že obžalovaný ujde alebo sa bude skrývať, a mariť tak trestné konanie. Okresný súd po zvážení všetkých okolností daného prípadu, najmä závažnosti trestnej činnosti, ktorej sa sťažovateľ dopustil, dospel k záveru, že dôvody väzby sťažovateľa podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku aj naďalej trvajú.

O sťažnosti sťažovateľa rozhodol krajský súd uznesením č. k. 4 Tos 56/2013-462 z 26. apríla 2013, ktorým napadnuté uznesenie okresného súdu zrušil a vo veci rozhodol sám tak, že žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby zamietol a neprijal záruku dôveryhodnej osoby, neprijal písomný sľub obžalovaného a nenariadil dohľad probačného a mediačného úradníka nad obžalovaným. Stalo sa tak preto, že okresný súd vo veci rozhodol neúplným výrokom, čo krajský súd napravil.

V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd podrobne uviedol dôvody rozhodnutia okresného súdu a argumenty sťažovateľa uvedené v sťažnosti. V úvodnej časti odôvodnenia svojho rozhodnutia poukázal na dôvodnosť ďalšieho trvania útekovvej väzby, závažnosť trestnej činnosti sťažovateľa, neexistenciu výnimočných okolností prípadu, ktoré by odôvodňovali prepustenie sťažovateľa na slobodu a prijatie písomnej záruky dôveryhodnou osobou, prijatie písomného sľubu a nariadenie dohľadu probačného a mediačného úradníka nad sťažovateľom.

Ústavný súd považuje odôvodnenie napadnutého uznesenia za zodpovedajúce požiadavkám vyplývajúcim z čl. 5 ods. 4 dohovoru pre rozhodnutia o väzbe. Trvanie dôvodov väzby sťažovateľa krajský súd skúmal v rozsahu ich zákonného vymedzenia, väzobný dôvod odôvodnil konkrétnymi skutkovými okolnosťami a výklad príslušných ustanovení Trestného poriadku nevykazuje znaky svojvôle. Ústavný súd zo sťažnosti nezistil také skutočnosti, ktoré by spochybňovali závery krajského súdu o existencii zákonného dôvodu väzby sťažovateľa ani ich odôvodnenie krajským súdom. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

12. Vzhľadom na to, že ústavný súd sťažnosť odmietol ako celok, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. novembra 2013